

רומן באור קוסמטי

קאית נירה — בלי שמות מישפחה הפעם יוצאים ואהבים כבר למעלה משנה. דיברו שם על נישואין והכל החל להתחמם בכיוון, עד שיום בהיר אחד קרה מה שקרה בין שני המקוסמטיקים האלה. לא ברוגז, כמובן, אבל הצטננות, זה על בטוח. קמה לה נירה ונסעה להינפש. כשחזרה, בילתה בהברתו של טייס אל על אחד, שעל ישמו נפסח הפעם. ופיתאום, ראו זה פלא, שני היוגים משכבר הימים חזרו ומצאו את אהבתם, וכיום אפשר לראות את שני אלה מבליים עלה כיספ בכל מיני מקומות בידור ובילוי, כולל ויקיאנדים יחדיו, ומי שמקורב לעניינים יודע לספר שאולי לא יעברו ימים, וכלב-הקולי הענק של נירה יישאר הרבה ישעות בדרך, כי שניהם מתכוונים לעשות חופה וקידושין.

רבותי, אולי הסיפור יודע לכם, ואולי לא, אבל למה לא תקראו עליו בשנית או בראשית, כיאה לכם? מסתובב לו בארץ גבר שאומר שלום יפה לארבעים שלו, ואם תשאלו שלום לאיוה כיוון, או תחליטו בעצמכם, כי הגבר הנ"ל נראה טוב מאד לגילו. ואין זה פלא, כי האיש הנחמד הזה הוא מנהלה של חברת התמרוקים והקוסמטיקה לון, ומי אם לא הוא שייראה יפה ומטיפח? וזה לא הכל, חברתו לחיים אינה אלא קוסמטיקאית מדופלמת, שלא תניח לו להודקן אף לרגע, ולהראות רע. בקיצור, הסיפור הוא על שני קופלביין, שהתגרש מאשתו די מזמן, והותיר אותה עם ששת ילדיהם והשאיר לה את ביתם שבהרצליה פיתוח. אז שי זה, המנהל, וחברתו הקוסמטי-



שי קופלביין ונירה הצטננות והתחממות

הנסיכה והשופר



שרונה מארש קשר שווייצי

סיפור קטן מהחיים והפיקנטיות שלו בצידו. אולי נמאס לכם כבר לשמוע על שרונה מארש, אבל לי באמת שלא נמאס לכתוב עליה. ביחוד שיום-יום היא מפתיעה אותי מחדש. או קצר ולעניין: שרונה זה, ושחזרה מטויל בחו"ל, החליטה שהיא שמנה והעלי-תה על גופה הצנום כמה קילוגרמים מירי תרים. קמה לה הנסיכה ונסעה לבית-הבראה של דיאטת מיצים אישים בדרום הארץ. ושם, ממש שם, היא קיבלה את הכינוי "נסיכה". ולמה? אז זה בגלל ההתרחקות הסגובית שלה משאר השמנות, ומפני ששלושה ימים לא ראו אותה יוצאת מהחדר. היא הסבירה את העניין בכך שהיא זקוקה למאות ישעות שינה. וכך היה. היו מביאים את הכוס מיץ המיסכה לחדרה, ושם, בלגימה אחת, היתה גומרת אותה. ותזורת התנומת המלכותית שלה. עד שביום הרביעי יצאה ההוצה, ממש כמו פרח אחרי הגשם, ור נעשתה ידידותית וחברותית להפתיע. ביום החמישי היא הודיעה לכולם שהיא עוזבת עם שופר אמיתי, וכל הסקרניות חיכו לראות מי ומה. ואמנם, כדבריה, הגיע המרצדס של השגרירות השווייצית. ליד ההגה ישב השופר במדים ועם כובע, עזר לה לסחוב את המיזוודות, הושיב אותה במושב האחורי, סגר את הדלת והם הפליגו לדרך.

עכשיו השאלה היא: בשליחותו של מי הגיע השופר, ואיזה קשרים יש לה לשרונה?

עם השגרירות השווייצית. ועד שאגלה, תתאזרו בסבלנות, העניין יצריך כמובן סיפור צוסף.

אהבה צימחונית

בשביל להכניס אתכם לתמונה ולהיסר טוריה של הסיפור הבא אני חייבת לקחת אתכם קצת אחרתי, לתוך העבר הלא-רחוק, ולספר לכם על מישפחה יהודיה מדרום אפריקה, שהגיעה ארצה עם ארבעה ילדים, אבא רופא צימחוני (השיגעון לצימחונות נכנס בו אחרי שתי התקפילב), אמא אימהית וכלב אחד גדול. למישהי המופת לאה הזאת קראו משפת פרילור, האבא בנימין, האמא כטי, הבת הבכורה נירה, הנשואה כיום לטייס בחיל-האוויר, הבן השני זמן, שגמר בימים אלה קורס מ"כים, הבת השלישית ליאורה, שהשכה לאמא בימים אלה, ובן הזקנים אבינועם, שעדיין משגע לכולם את הראש. בקיצור, המישפחה פתחה לעצמה בית-

מרגוע זעיר, צימחוני וטיבעוני, לכל עושי הדייאטה למיניהם, שרצו להיות תחת פיקוח רפואי ורצו לרדת במישקל דרסטי, תודות ל-3 כוסות מיץ ליום. זככה גדלה ההכנסה ומשפחת פרומר עברה למלון יותר גדול, ואחרי תקופה קצרה שוב התרחבה ועברה למלון גדול עוד יותר, והכל היה משיבי רצון לחייהם התנהלו על מימנוחות, עד שיום בהיר אחד הגיעה (אחרי פגישה בעתון) צעירה, נשואה, מורה ליוגה. הר בחורה התקבלה לעבודה והחלה להתאקלם לא רע, אמנם הצעירה השאירה שלושה ילדים אצל הבעל, אבל מדי שבוע הייתה נוסעת הביתה לראותם.

וכך, בין השמנים לחולים, נרקמה בי דרומה של הארץ הרפתקה מלבבת בין בניין פרומר לבין חיה אשר, וכלל שהזמן עבר, קיבלה ההרפתקה ציביון יותר ויותר רציני. ותאמינו או לא, לא עברו ימים רבים, קם לו ד"ר פרומר, עוב את אישתו בטי וארבעת ילדיהם, לקח את אוהבתו החדשה, ושלחבריו החזירה לו את העלומים בשנית, ועבר לגור איתה בדירה שכורה בתל-אביב, ברחוב איבן-גבירול. הוא פתח קליניקה לרפואה צימחונית, וחיה פתחה במקום מכול ליוגה. היא עזבה את בעלה ואת שלושת בניה, ובתמורה לה שהילדים נשאר אצל האבא, היא קיבלה את הגט.

לעומתה, בני פרומר עדיין נאבק, והגט שלו צריך להתקדם רק בספטמבר. כמובן שיש בדתם להינשא מיד, מפני שמי שי מכיר את העניין מקרוב יודע ששם האהבה בעזרת על אש גדולה מאד. ד"ר פרומר הפך להיפי, עם זקן-שיבת גדול, ואפילו גידל כרס רצינית, למרות שהוא היה תמיד נגד ההשמנה. אבל, כמו שהוא -אומר כשכיליך טוב, מי שם לב לעוד כמה קילוגרמים?

בטי, אישתה, ששארה בודדה, מנהלת מלון עצום ומתמודדת עם מיליון בעיות אחרות ביום. הרופא המזוקן מגיע פעמיים בשבוע, בודק את הקליאנטיות האורחות, עושה סיבובי-נוכחות וממחר לחזור לאיבן-גבירול, לזרועותיה של חיה היוגיסטית הצעירה. המחכה בכיליון-עניניים לשובו.

אמנם שמעתי שהילדים המבוגרים ניסו לדבר עם אביהם על אורח-חיו המחדש. ועל מה שהוא עושה לאמא, אבל אוזניו כמו לא שומעות דבר. בינתיים, בתל-אביב, הספיק הרופא ליי צור לעצמו חוג פציאטים, שהידוע הם חשוב במין כולם הוא ספיה-השלים הצמ אייבי נתן. אייבי היה תחת הנשגות היומיומית של הד"ר פרומר בעת שביטית הרעב שלו, ולדבריו הוא החזיק אותו על הרגליים. או כנראה שהוא יודע לעשות גם טוב.

המבוקשת

המפצצה המבוקשת ביותר בעיר, בעונת המלפפונים העכשווית, היא ללא ספק הרתיה הצעירה ענת עצמון, בתו של השחקן שמואל עצמון, שהגיעה לצמרת תודות לסרט אסקימו לימון שזכה בהצלחה מסחררת. ענת, שהיא רבנית בתאיטרון



ענת עצמון נחילים מסביב

צה"ל, מגיעה הביתה, פושטת את המדים ומיד מתחילה במיזיון-החיים המטורף. רואים אותה בכל מקום, ונדבקים אליה שמות כמו ארנון מירצין, אפדים שמיר וכיום רפי תבור, אחיו של ויק תבור, כוכב בני בום. מדבריה של ענת מסתבר שהיא קיבלה עוד הצעה לככב בסרט שיוסרט בארץ בקרוב, אבל לפרטים אין היא מוכנה להיכנס. כזאת מישהורית, ממש, כמו בר סרטים. בקיצור, תולך לה שיגעון. ולמה לא? היא צעירה יפה ומוכשרת, ומה עוד אפשר כבר לבקש מהחיים?

גירושין

נוסח ירושלים

סיפורי הבא מיועד לירושלמים מבין קוראי, כי המדובר בזוג ירושלמי טהור ומוכר וידוע. הקבלן הירושלמי ג'קני גיהערי ואישית הומרת אריבה ניר, עומדים לפני גט בטוח. השניים, המאכלסים עדיין את אותה הדירה, עושים כנראה צרות אחד לשני, ולא יעברו ימים רבים והיה שם שקט בבית. מקורבי הירושלמים יודעים לספר לי

שבזמן האחרון מופיעה אביבה לעבודתה, כזמרת בהאן הירושלמי, כשנפיה נפולחת ומנופחות, וכשיש המעוים לשאלו מאיפה וממה זה קרה, היא פשוט מסובבת את ראשה ולא מוכנה להשיב. בצדק, כנראה.

מסיבת ליקר-שוקולד

באחד מפברבריה היותר-חשובים, יקרנים ומפוארים של תל-אביב ישנו בית מהודר ויפה להפליא. בבית זה מתגוררת לה לתיפארת אחת המישפחות היותר חשובות של הארץ - אמא, אבא, ובת בת 14. וסיפור שהיה כך היה: מדי יום שיש בשבוע, כשהאבא והאמא יוצאים לבלות עם חברים, מזמינה הקטינה חברים וחברות למסיבה, ותמיד, ממש תמיד, נעלם לגמרי בקבוק הליקר-שוקולד מהבר. הזאטוטים לא נוגעים בשום משקה אחר, תמיד רק הליקר-שוקולד נעלם.

האבא ישב וחשב, פעם - מילא, פעמיים - מילא, אבל ברציפות, שבוע אחר שבוע?! עשה קונסיליום עם האמא, ושניהם הגיעו למסקנה שיש לחקור בעניין. כששאלו את הבת, זו לא נתנה תשובה, ורק ידעה להגיד שחס אהבים ליקר-שוקולד, ושזה לא חריף, ומותר להם לשתות קצת. אבל לשאלתם הדואגת של ההורים, לאן נעלמים בקבוקים שלמים, ענתה הבת, פה ושם. בקיצור, התשובה לא סיפקה את ההורים, והם החליטו להפוך את עצמם לצמד-בלשים ביום השישי הר קרוב.

אמרו ועשו. ואמנם הגיע השעה היעודה, ושניהם, אלגנטיים כמו תמיד, עזבו את הבית בדרכם לחברים, וחבריה של הבת הגיעו. ההורים התחבאו בין השיחים וישבו וחיכו לראות לאן ייעלם הפעם בקבוק הליקר-שוקולד. ולא הרבה זמן היו צריכים לחכות. הצעירים נגשו מייד לעבודה שהיתה ידועה רק להם, התיישבו על הרצפה, לקחו בקבוק ריק, והחלו במישחקי אמת וחובה. אבל הפעם החובה היתה להתיר פסט, והבחורה הראשונה שהיתה מעורטלת מכל בגד, זכתה כפרס בליקר-שוקולד. אבל הבקבוק לא נמסר לה. הוא פשוט נשפך עליה, וכל המשתתפים במישחק גחנו עליה והחלו מלקקים ממנה את כל תכולתו של הבקבוק. וכמובן, העניינים התחממו, ונכסו להילוך גבוה. השאר הרגישו שהם מתלכלכים מהליקר, והחלו מפנים את הבגדים, וממש תוך כדי חינה וחוללה החליטו האמא והאבא שזה הזמן המתאים להפסיק את מסיבת-הליקר. כמובן, אין בבית ליקר-שוקולד, והבת נכנסה להסגר-בית, מה שכמובן - מהניסיון - לא עזר. ואז שואלים כולם, בני-טובים לאן?